

David entre la boira

Avui al matí he anat en automòbil cap a l'ull de la boira. Cap al centre del fred. A la ciutat de Lleida, després d'una nit fredíssima —els vidres glaçats— el sol havia tret el cap. La mirada del sol, després de la gelor és molt amable. Sentia Raimon i les seues versions d'Ausiàs March a l'automòbil, anant per l'autovia. La poesia de March, cantada per Raimon, sembla poderosament real. Sembla una obra magnífica, solemne, com és ara el David de Miquel Àngel a Florència. Quedes com admirat, com mut, mirant aquella formidable estàtua després de la renglera de blocs de marbre que són esbossos, que són excavacions de l'artista en el marbre. Tots els visitants del David de Miquel Àngel quedem parats, admirats, muts, pensant com aquella obra és un cim perfecte.

Així quedava jo, escoltant el Raimon i, a través de la seua veu, la veu d'Ausiàs March. Després, al baix Segrià, els arbres estaven gebrats, bellament gebrats i a les gasolineres hi havia papers convocant els pagesos a manifestacions al Parlament de Catalunya. Després els bandos municipals incidien en la mateixa idea: a l'hivern, que els pagesos no tenen feina concreta i no es pot treballar la terra gelada, es van a fer manifestacions a Barcelona. Tenen el seu dret. No seré pas jo que els ho discutiré. És probable que els problemes que afecten una societat no poden ser concebuts només des d'una perspectiva estrictament personal: cal la comunicació, el comerç, la col·laboració i manifestar-se és, també, una forma de trobar-se més enllà del poble, del carrer, de la mania personal. Manifestar-se obliga a pensar i obliga a repensar amb els altres els teus problemes,

Andreu Loncà

Andreu Loncà

que mai no són personals, ni tampoc són només gremials. Estan profundament interrelacionats. Vull dir que, a banda de les ganes d'esbravar-se i d'expressar-se, manifestar-se significa ser amb les altres com tu. Significa que et sents formant part d'una societat i, doncs, més enllà de la pura i sola individualitat. Perquè, al capdavant, com em recordava una amiga: som molt més iguals del que ens imaginem i necessitem dels altres per prosperar. Necessitem subvencions però sobretot necessitem ordenar d'una altra manera la nostra forma de pensar. Necessitem situar els nostres valors en el lloc adequat i a la velocitat adequada. I sobretot, saber que després dels dies gèlids de boira sempre hi ha l'abraçada que et reconforta, sempre hi ha la llum que treu el cap entre la boira, sempre hi ha la grandesa de David que guanyarà el Goliat.